

øgede Indtægt. Jeg skal her gøre opmærksom paa, at Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulle have denne Forhøjelse af Almanakprisen, er noget, som er retlig afgjort af Ministeriet. Naar jeg nævner Ændringsforslaget, er det, fordi det staar i Forbindelse med, at vi i Udvalget have forhandlet om Almanakprivilegiet i det hele. Det er et Spørgsmaal, som har været fremme tidligere, navnlig da i Samlingerne 1889—90 og 1891—92. Der blev den Gang forhandlet om dette Almanakprivilegium, fordi man følte sig brøstholden ved, at Universitetet da havde nægtet at sætte sit Stempel, som jo er „Tilladt“, paa nogle Almanakker, som havde et mere eller mindre politisk Indhold, i hvert Fald efter Universitetets Opfattelse. Der var den Gang i Samlingen 1889—90 Samraad med den daværende Kultusminister Scavenius, og han svarede foranlediget derved følgende her i Tinget: „Spørgsmaalet om Universitetets Almanakprivilegium skal jeg tage under Overvejelse, og jeg skal forhandle med Konsistorium om denne Sag; jeg antager heller ikke, at der kan være noget i Vejen for, at man kan komme til det Resultat, som Ordføreren ønskede.“ Og det, som Ordføreren havde ønsket og udtalt i Forvejen, gik ud paa, at man i Stedet for at lade Universitetets Stempel lyde „Tilladt“, gav det en Betegnelse, som udtrykte, at den Afgift, som Universitetet skal have, var betalt, for at Universitetet intet som helst Ansvar skulde faa for, hvad der stod i Almanakkerne, et Ansvar, som maaske nok kunde siges at ligge deri, at Universitetet sætter sit Stempel „Tilladt“ derpaa. Spørgsmaalet var, som jeg nævnte før, paa ny fremme i 1891—92. Da var Ministerens Stilling noget anderledes, og det oplyses, at Ministeren har sagt: „Jeg tror ikke, der kan indvendes noget imod, at der købes en af Universitetets Almanakker, og at den indbindes sammen med en hvilken som helst Bog“. Jeg har givet disse korte historiske Oplysninger, for saa vidt der skulde blive Anledning til videre Forhandling. Noget bestemt med Hensyn til Udvalgets Stilling har jeg ikke Berettigelse til at udtale, men jeg kan sige saa meget, at der vist ikke fra Udvalgets Side vil gøres Indvendinger imod, at dette gamle Spørgsmaal løses paa den Maade, at man i Stedet for at have dette Stempel „Tilladt“ har en Betegnelse for, at Universitetet har faaet sin Afgift, hvorved der intet Ansvar kunde lægges over paa Universitetet for, hvad der staar i en saadan Almanak.

Ændringsforslagene Nr. 88 og 89 kan jeg omtale samlede. De angaa en Anciennitetsforhøjelse for to Professorer, det første for Professor Pontoppidan og det andet for Professor Heiberg. Udvalget har tiltraadt det første af disse to Ændringsforslag, altsaa det, som gaar ud paa at forhøje Professor Pontoppidans Anciennitet saaledes, at Lønning og Pension beregnes, som om han var bleven ansat fra 1ste Januar 1888. Derimod har man ikke tiltraadt Ændringsforslaget Nr. 89, som for Professor Heibergs Vedkommende drejer sig om at forhøje hans Anciennitet med 10 Aar, saa at han, som blev ansat fra 1ste Januar 1896, skulde have Anciennitet, som om han var bleven ansat den 1ste Januar 1886. Udvalget mener i al sin Almindelighed, at det har sine store Betæneligheder, naar man har en Lønningslov, som ikke er ældre end fra 12te April 1892, at man saa ved en hel Del af de Professoransættelser, som foregaa ved Universitetet, skal fravige Lønningslovens Bestemmelser. Det kan siges, at det er en Fejl ved Lønningsloven, at den uden Hensyn til, om en Mand ansættes i 50 Aars Alderen eller i 26 Aars Alderen giver den samme Begyndelsesløn, 3,600 Kr., men Løven er nu en Gang saaledes, og skønt Udvalget indrømmer, at der er en Masse Tilfælde, hvor det har fraveget disse Bestemmelser i de Aar, som ere gaede, siden Løven blev vedtagen, kan man dog ikke billige, at man i al Almindelighed ved de allerfleste Ansættelser skal fravige Lovens Bestemmelser, og det finder navnlig for Professor Heibergs Vedkommende, at der er mindre Anledning til det, da det først er efter 6 Aars Ansættelse, at han kom med Ansøgning om at faa sin Anciennitet rykket frem. Det fremgaar af den Skrivelse, som findes aftrykt her i Betænkningen, at han, som tidligere var Medbestyrer af Borgerdydskolen i Kjøbenhavn, i nogle Aar havde sikret sig Andel i Skolens Overskud. Nu er det Aaremaal, hvori han havde sikret sig denne Andel, forbi, og som Følge deraf har han altsaa en betydelig mindre Indtægt, og det er dette, der har foranlediget ham til at søge Anciennitetsforhøjelse. Det kan jo siges at være meget prisværdigt, at han ikke søger, inden han mener at trænge til det, men i Almindelighed maa Udvalget holde paa, at den Slags Spørgsmaal burde afgøres ved Ansættelsen, og det er ogsaa dette, der har foranlediget, at man er gaaet med til at forhøje Professor Pontoppidans Anciennitet. Han er nemlig nylig ansat, og de